

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Morib. Ignatii Loiolæ, Qvi Societatem Iesv
Fvndavit, Libri III**

Maffei, Giovanni Pietro

Dvaci, 1585

Ortvs Jgnatij, & educatio. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44004

DE IGNATII LOIOLAE
VITA ET MORIBVS,
LIBER PRIMVS.

Ortus eius, & educatio. CAP. I.

IN ea Hispaniæ regione, quæ ad Pyrenæum pertinet, ac vulgi sermone Guipuzcoa nominatur, in primis clara est Loiolarum familia. Eius familiæ princeps Bertramus, Ognis & Loiolæ dominus, quæ loca sunt in finibus vr-
bis Aspeithiæ, in matrimoniū ducta Marina Sone, æque clari generis femina, quinque suscepit ex ea filias, filios octo: quorum minimus natu fuit Ignatius is, quem Societas IESV parentem agnoscit; cuius de vita & moribus quæ nobis fuerint cōperta, in vnus Dei gratiā gloriamque litteris mandare decreuimus. Hisce ergo parentibus natus Ignatius est anno post Virginis partum M. CDXCI. regnantibus in Hispania Ferdinando & Elisabetha, cognomento Catholicis. Ac de prima ipsius pueritia id vnum constat, haud ita seuera disciplina educatum à suis fuisse; atq. ab ipsis incunabulis, vt in opulenta domo, profanos admodum hausisse spiritus: deinde litteris vixdum à
A iij   limine

limine salutatis, cum esset eximia & animi & corporis indole, continuo in Ferdinandi regiam à patre missum, veteri Hispaniæ more, quo in regno principum liberi ea fere conditione ac iure nascuntur, vt maximus ætate dumtaxat in patrimonio, imperioq. succedat; reliqui, siue ad acuendam gentis industriam, siue ad familiæ splendorem in vno capite retinendū, portiuncula quadam hereditatis aspersi, quæ tenuem in victum cultumq. sit satis, vel studiis doctrinæ, militiæve dant operam, vel aulæ, regumq. præsidio ad opes, gloriamq. nituntur. Hic ille cum in ephebis honorariis Regi aliquãdiu ministrasset, aulicis imbutus moribus ad Antonium Mâricum sese cõtulit Naia-rensium Ducem ex iis, quos in Hispania Magnates appellant; quo cum Loioleia gēti necessitudo vetus intercedebat. Atque apud hunc domi forisq. in honore habitus, rei militaris tyrocinia posuit: & quod iis ferme vsu venit, qui nondum cælestes delicias degustarunt, id ipsum Ignatio contigit, vt ardenti laudis humanæ studio, & communis consuetudinis impetu abreptus, cum esset in corporis ornatu elegantissimus, equorumque & armorum vsu præcelleret; quod sibi datum fuerat temporis ad negotiationem salutis æternæ, id ille miserabiliter, vt plerique mortalium, partim in factionum rixarumque periculis, partim in amatoria vãsania, & cetera sæculi vanitate consumeret. Verumtamē inter eiusmodi vitia, & cæcos errores, præclara quædam emicabāt bonæ ac religiosæ mentis indicia. Primum enim in tanta licētia militari, tamq. corruptis hominum moribus, quamuis animo cõsternatus esset interdum, & multis vndiq. cinctus angustiis; nulla tamē ipsius atrocior vquam audita vox est, quales multæ à nefariis hominibus

nibus

nibus in Deum, ac Dei prouidentiam vulgo iactantur. Nec solum ab omni verborum impietate semper abhorruit, sed etiam sacra omnia, sacrorumque antistites naturæ perpetuo instinctu admodum religiose reueritus est. Erat præterea intactus ab auaritiæ sordibus, & à lucri cupiditate vehemèter alienus; quod cum aliàs, tum verò in expugnatione vrbs Naiaræ, quæ in Cántabriæ finibus est, perspicì potuit: quam cum ob defectionis crimen Dux militi diripiendam dedisset; Ignatius, quamuis ad ipsum victoriæ pars non exigua pertineret, tamen nec præsentis prædæ dulcedine, nec ceterorum exemplo adduci potuit, vt sese alienæ rei contactu pollueret; non Christiano solum, sed etiam ingenuo homine id indignum existimás. Quæ ipsius altitudo animi in priuatis quoq. dissidiis ac simulatibus eminebat; vt si quando ex certamine dignitatis (vt fit) ad manus pugnamque venisset, si locus reconciliationi daretur, illico vna cum armis odium omne deponeret, & cum inimicis in gratiã plane bona rediret fide. Neq. vero eidem in magnis arduisque negotiis vel capeffendis alacritas, vel gerendis consilium & cautio deerat. quocirca inter quosdam Cantabriæ populos graui orta seditione, legatus ad eos à duce Naiaræ, breuì controuersias omnes magno partis vtriusque consensu & approbatione diremit: ac licet iuuenis admodum esset ætate, in agendo tamen, tractandisque hominũ ingeniis iam tum senilis quædam in eo maturitas apparebat; prorsus, vt negotium nullũ ferme susceperit, quod nõ ad optatum exitum sua lenitate ac virtute perduxerit. quamquam ob imperitiam rerum diuinarum hæc tam egregia animi bona, & quasi talenta non optime collocabat interdum: ad homi-

num videlicet gratiam, ac sui ipsius incrementa iis artibus vtens, quas ad vnus Dei honorem & gloriã omnino referri oportuerat.

Conuersio eius ad Christum. CAP. II.

HVnc maxime in modum adolescentia, atq. ipso ætatis flore consumpto, cum annum ageret iam nonum circiter & vigesimum, à miserabili errore, certoq. æternæ vitæ periculo in rectum salutis iter summo Dei beneficio reuocatus est. Tota autem eius cōuersionis ratio fuit eiusmodi. Ardebat eo tempore Hispania intestini belli tumultibus; quam nactus occasionē Franciscus Gallia Rex, Nauarræ Vasconum, quæ Guipuzcoam attingit, Henrico Alibreto cognato suo recuperandæ, cuius pater ex eo regno Ferdinandi Catholici armis olim exactus fuerat; Andream Foxium, cognomento Asparotum, cum exercitu iussit in eas regiones impetum facere. qui celeritate vsus, cum aliquot loca improviso aduentu cepisset; cumq. nobilitas Henrici cupida ad Gallum sese quotidie adiungeret; Naiaræ dux, qui Nauarræ summo cum imperio præerat, eius rei fama commotus, in vltiorem Hispaniam ad auxilia contrahenda profectus est, Ignatio, paucisque præterea Pompelone custodiæ causa relicti. Acceteri quidem appropinquante Gallorum exercitu, magnitudine pedestriū & equestrium copiarum exterriti, & simul diffisi oppidanorū animis, tempori cedere, & urbem relinquere omnino decreuerant: Ignatius vero multis verbis homines ab eo consilio reuocare conatus, vbi se nihil proficere hortando perspexit, ardentibus oculis detestatus ignauitiam
perfi-